

Predikan på Domssöndagen, 101121, Mariakyrkan, 2 årg.

Läsningar:

GT: Daniel 7:9-10

Epistel: Uppenbarelseboken 20:11-21:5

Evangelium: Johannesevangeliet 5:22-30

Vid tidens, världens och våra livs slut, ska det hända något fantastiskt, heligt och stort. Det är så stort att det knappt går att fatta, för det är något helt annorlunda än det vi är vana vid från våra liv här i vardagen. Jesus, Guds Son, han som vi trott på här, ska komma tillbaka och döma världen! Han ska göra det som ett slutgiltigt svar på vår längtan efter mening, mål och framtidstro i livet. Våra läsningar ur Bibeln idag försöker ge oss bilder, så att vi redan nu ska få ana lite av det som kommer att hända.

Det är både skrämmande och härliga bilder, som vi möter när Daniel, Johannes och, framför allt, Jesus själv, försöker beskriva det för oss. Det är brinnande strömmar och sjöar, dit man kan bli kastad och hamna i en evig död, tillsammans med själva döden och dödsriket. Det är domare som öppnar böcker, som skvallertidningen Se & Hörs chefredaktör skulle dregla över med tanke på alla snaskigheter de verkar innehålla. Men det är *också* en besegrad död. Det är torkade tårar. Där finns *livets* bok, där en massa människor är upptecknade. Det är en Jesus som har kommit tillbaka med en härlighet, som är större än vad vi någonsin kunnat föreställa oss. Det är ett himmelskt Jerusalem, som kommer ner från himmelen för att vi ska kunna bo där, precis det som vår altarpjävnad visar oss här på den rosa sidan.

Idag handlar det faktiskt om det motiv som vi sitter och står framför här, varje söndag. Och i grund och botten är det faktum att Kristus ska komma tillbaka till oss, som en kung, och hålla dom, *inte* något hemskt. Bilderna i våra läsningar och på vår altarpjävnad, visar att det är en *allvarlig* händelse, men *samtidigt* är det en *befrielse*, som kan ge oss den största *glädjen* av dem alla! Just *därför* är Jesu återkomst och domen en så *viktig* händelse. Vi får inte glömma bort eller förneka den.

Att behöva ta ansvar, att gå igenom allt - precis allt det som hänt i mitt liv - det är jobbigt. För där finns det som är glatt och ljusst men *också* det som är det allra jobbigaste och mörka, det som vi ångrar, det som vi *inte* borde ha gjort, det vi *borde* ha gjort och det som vi gömt långt in i vår innersta garderob och hoppas att ingen någonsin ska få reda på. Eftersom vi alla bär på sådant vill vi gärna, reflexmässigt, slå allt som har med dom att göra ifrån oss. Lite oreflekterat tänker vi oss att det bästa vore väl om det inte blev någon dom alls. För vi vill inte prata om brinnande strömmar, brinnande sjöar dit man kan bli kastad. Vi vill inte prata om dom, för det svider i oss, och domen verkar verkligen *inte* vara svaret på allt det vi längtar efter i våra liv.

Men, för alla de som lider under förtryck och orättvisor, här hemma och ute i världen, för dem *är förblir* det, ett *hån* att börja sväva på målet när vi börjar prata om att Jesus ska komma tillbaka för att döma oss. För den förtryckte, för den lidande, för den svage, för den sjuke, för alla de som genom historien alltid stått längst ner i den världsliga hierarkin, för de som alltid har förlorat och varit som mest utsatta, på alla platser och i hela världshistorien, *för alla dessa* skulle läget vara *ännu* förfärligare, om man inte ens fick hoppas på att det åtminstone vid tidens slut, finns en plats där det finns upprättelse och förvandling. En stund där tillvaron kan bli som det en gång var tänkt, när världen och människan skapades. Värjer vi oss, och försöker förklara bort Jesu återkomst för att döma världen, då är konsekvensen också att vi säger till dem som lider: ”Äsch, sjåpa dig inte! Sluta klaga! Res dig upp och ta det som en man! Det var väl inte så farligt!” Men för alla som varit med om detta *är* det ju så farligt. Det vet alla som upplevt det. Det *är* hemskt, att vara ensam mot sin vilja, att känna hur ens önskningar och ens längtan slår fel, att känna saknad, att känna utanförskap, att lida under krig och förtryck, att aldrig kunna äta sig riktigt mätt, att aldrig få en chans att få gå i skolan, att sakna dem som stått en nära i livet, att bli mobbad och att bli orättvist behandlad. Ondskan, förtrycket, den orättvisa fördelningen av världens resurser *är* hemska.

Förnekar vi behovet av att Jesus ska komma tillbaka för att hålla dom över oss, förnekar vi verkligheten, den verklighet vi lever i. Det är att förneka dem som har det svårt.

Gud kan *inte* acceptera ondskan, vare sig ondskan i världen, ondskan i samhället, ondskan som då och då lyckas infiltrera vår kyrka eller ondskan som du och jag blir en del av, medvetet och omedvetet, i våra liv. För Gud är *kärleken*. Gud är helig. Gud är ren. Därför måste han, av kärlek och helighet - med sin renande eld som flammor under Guds tron och strömmar mot oss – döma och utplåna allt ont, allt det som förstör livet, för Gud är liv! Han delar med sig av det livet när han kommer som en människa i Jesus och möter oss på ett sätt som vi kan se och ta emot. Det är därför både skrämmande och väldigt hoppfullt att vi *alla* inför domen äntligen är lika. Status och makt spelar ingen roll. Om vi är små och svaga, förtryckta och utanför, spelar ingen roll. Vid tidens slut är vi där, höga och låga, inför Jesus, och får se in i hans kärleksfulla ansikte, när han med sin blick ser på oss och våra liv.

När jag då ser honom, ansikte mot ansikte, kommer jag då att fyllas av skräck, eller kommer jag att längta efter honom ännu mer?

Att ställa sig den frågan är nyckeln till att förstå Jesu evangelium, hans glädjebudskap till dig och mig idag. När vi är inför Jesus kan vi höra hur han säger till oss: *de som har gjort det goda skall uppstå till livet, och de som har gjort det onda skall uppstå till domen*. Lägg noga märke till att det alltså *inte* är Aftonbladets kändisreporter eller Idoljuryn i Tv4 som står framför dig och säger det här. Det är heller inte *du*, som förmodligen är din egen hårdaste domare, som säger detta till dig själv. Det är *Jesus*.

Fylls du då av skräck när du hör det här eller längtar du efter honom ännu mer?

För vad menar Jesus med att göra det goda? På ett annat ställe i Johannesevangeliet frågar människor honom om just detta. *De frågade honom då: "Vad skall vi göra för att utföra Guds verk?" Jesus svarade: "Detta är Guds verk: att ni tror på honom som han har sänt"*. Att tro är att göra det goda. Att tro är något fantastiskt fint. Att tro är att se glädjen i att vi har fått gudomlig hjälp till att ta ansvar för livet, andras liv och vårt eget liv. Att tro är att se glädjen i det som man bad om i den gudstjänst där just du döptes. Där bad man: "Gud du som ensam räddar från allt ont, befria (Pelle, eller vad vi nu heter), från mörkrets makt, skriv hans namn i Livets bok och bevara honom i ditt ljus nu och alltid. Ta emot korsets tecken. Jesus Kristus, den korsfäste och uppståndne, *kallar dig att vara hans lärjunge*". Att tro är att gå igenom sitt liv tillsammans med Jesus, han som i kärlek hela tiden utmanar oss till att ta fler steg på trons väg i hans efterföljd. Nåd *och* ansvar. Det är det spänningsfält vi lever i när vi tror på Jesus. Och det är något som också visar att Jesu återkomst till oss i härlighet och hans dom inte *bara* är något som ligger långt fram i tiden och egentligen bara är en rätt klen tröst nu, en skitig snuttefilt för dem som är riktiga losers, förlorare. Nej, Jesu återkomst och dom börjar här och nu! Den börjar med dig och mig! Jesus säger: *Den stund kommer, ja, den är redan här, då de döda skall höra Guds Sons röst och de som hör den skall få liv*.

Redan nu kan vi, *tillsammans med Jesus*, se på våra liv med kärlek. Han hänger inte ut oss med namn och bild i en kvällstidning. Nej, Jesus bryr sig om oss, på *riktigt*. Han vill ta det som tynger ner oss, det vi har som dåligt samvete i garderoben, det som bara blivit så fel, det som vi *inte* gjort, det som vi *borde* gjort, och lägga allt det i den andra, eviga döden, *utan* att vi behöver hamna där. När vi i tro möter honom, behöver vi bara se på hans korsmärkta händer och fötter, för att inse att han faktiskt *kan* göra detta. Märkena visar att han har varit i döden, gjort sig av med vårt skräp, och nu kommer tillbaka för att möta oss. Jesus vill få göra det här redan *nu*, inte sen. För det vi skjuter upp glömmar vi så lätt bort och då upptäcker vi inte det igen förrän det är för sent, och *då* fylls vår blick garanterat med skräck. Det vet alla vi, som varit i den situationen. Jesus är inte ute efter att sätta dit oss en dag i framtiden. Jesus är ute efter att ge oss liv, upprättelse, förlåtelse och kraft att gå vidare, redan nu.

Förlåtelsens ord här i mässan är fantastiska, men dessvärre går de ofta snabbt förbi oss, utan att vi vare sig hinner tänka på våra egna liv eller på förlåtelsens innebörd. Att gå till bikt är därför ett viktigt sätt att få hjälp till att se in i Jesu ansikte, inte med skräck, utan med längtan efter att få vara hans barn i evighet. Det blir ett konkret sätt att leva i spänningsfältet mellan nåd och ansvar. Bikten är precis som bilderna i våra läsningar idag. Det är helt förfärligt jobbigt att rannsaka sig själv, men när vi gjort det jobbet, tillsammans med Jesus, i bikten, då märker vi, med all önskvärd tydlighet, hur konkret, hur fantastisk och stor förlåtelsen är. Du märker hur den gäller just *dig*. Du känner hur Jesus vill torka dina tårar. Du får ta emot Jesu eget liv som en gåva och låta hans liv gälla som om det vore ditt eget, när världen en gång ska dömas. Och just därför kan du *redan nu* se rakt in i Jesu ansikte, med längtan efter helhet och mening i livet, och höra honom säga: Mitt älskade barn, du är förlåten! *Gå in till glädjen hos din herre.*

Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande. Såsom det var av begynnelsen, nu är och skall vara, från evighet till evighet. Amen.